

maa jeg være af den samme Mening som den skandinaviske Kommissions Medlemmer, hvis Sagkundskab som Aktuarer selvfølgelig ingen kan betvivle, at disse Beregninger ikke i nogen Henseende ere afgørende. Det vil føre alt for vidt at komme ind paa at drøfte dette meget i Enkelthederne, men jeg skal slaa to Hovedpunkter fast, som i hvert Fald ere ubestridelige. For det første dette, at der i denne Beregning ikke er regnet med Afgangen. Det er af den skandinaviske Kommissions Medlemmer meget stærkt fremhævet, hvor forkert dette er. Det ærede Medlem for Slagelse vilde mene, at det skulde være umoralsk at regne med Afgangen som en nødvendig Faktor i en Livsforsikringsselskabsvirksomhed. Jeg kan ikke forstaa denne Betragtning, thi det kan dog aldrig være umoralsk, naar man lovgiver for det praktiske Liv, at regne med det praktiske Liv, saaledes som det er, og selv om et Selskab — og det vil jeg antage om alle samvittighedsfulde og solidt ledede Selskaber — bestræber sig af yderste Eyne for at undgaa Afgang, og naturligvis gøre de allesammen det, saa er det dog, som enhver ved, der har haft med denne Ting at gøre, umuligt at undgaa Afgang. Den er og maa være meget betydelig. Og naar man derfor vil paastaa, at en Amortisationstid af 5 Aar umuliggør det for et Selskab at opfylde sine Forpligtelser efter Loven, og samtidig undlader at regne med Afgangen, er det ganske klart, at man maa komme til et, praktisk set, forkert Resultat.

Desuden er der regnet med Anskaffelsesomkostninger af $2\frac{1}{2}$ pCt. Det er ogsaa mere end fornødent. Jeg kommer her til et Hovedpunkt i hele denne Sag. Naturligvis vil det ikke kunne nægtes, at det for Livsforsikringsselskaberne paa mange Maader kunde være en stor Behagelighed at kunne udstrække Amortisationen af deres Anskaffelsesomkostninger over et større Aaremaal, over et saa stort Aaremaal som her foreslaaet af det ærede Medlem for Slagelse (Lange) og hans Medforslagsstillere, saa paa en vis Maade skulde det synes urimeligt, at saa mange af dem, der praktisk have med Livsforsikring at gøre, ere imod denne lempeligere Bestemmelse. Men naar Modstanden er saa stærk, som den er, saa ligger det væsentlig i, at det vistnok maa erkendes af alle, som praktisk have med Livsforsikring at gøre, at omtrent den største Fare for den private Livsforsikring her i Landet for Tiden er Anskaffelsesomkostningernes stærkt stigende

Vækst, og det hænger atter sammen med den overordentlig stærke Konkurrence, der i de senere Aar er kommet paa Livsforsikringsvirksomhedens Omraade. Der har maaske neppe paa noget andet Omraade af lignende Art været en saa uhyre Tiltagen af Konkurrencen i de senere Aar som netop paa dette. Det skyldes nu for en meget væsentlig Del den fuldstændig ukontrollerede og lovløse Tilstand, hvorunder de have virket. Man har kunnet oprette Livsforsikringsselskaber uden at have det allernødvendigste Kendskab til et saadant Selskabs Drift og uden at have det allernødvendigste finansielle Grundlag derfor. Derfor have vi set disse rent paradiske Udvækster komme frem ved Siden af nogle solidt og godt funderede Selskaber. Men Faktum er i hvert Fald dette, at vi for Tiden have faaet et meget stort Antal private Livsforsikringsselskaber, og at denne stærke Konkurrence af Udlandets Fagmænd almindelig betragtes som ganske abnorm. Naar man nemlig vil se, hvorledes dansk Livsforsikringsvirksomhed for Tiden bedømmes i Udlandets Fagpresse, er der en Konklusion, der bestandig kommer igen, og det er denne, at vi efter vort Lands Størrelse og efter det Marked, der er her for Livsforsikring, have et ganske urimelig stort Antal Selskaber. Men naar dette er Tilfældet, har man ogsaa der Forklaringen til det Faktum, som — jeg skal ikke her undersøge, om med Rette eller med Urette — almindelig bebrejdes dansk Livsforsikringsvirksomhed i Udlandet, at vore Selskaber staa med for store uafskrevne Anskaffelsesomkostninger. Naar derfor saa mange — jeg tror absolut det store Fler-tal — af dem, der have med Livsforsikringsvirksomhed at gøre, holde paa den strengere Regel, er det fordi man erkender, at det er det eneste, som kan sætte en naturlig Grænse for Anskaffelsesomkostningernes bestandige Stigen, og sættes der ikke en Grænse derfor paa den ene eller den anden Maade, er der en meget stor Fare for, at vore Selskaber efterhaanden ville glide ud i Forhold, de ikke kunne magte, og som selv en kyndig Forsikringsinspektion ikke tilstrækkelig vil kunne raade Bod paa. Det kan ikke nytte at sige, at man kan gøre Lovens Grænser saa vide som muligt, da Forsikringsinspektionen altid har en vis diskretionær Myndighed over Selskaberne. Det skulde man ikke gerne stole for meget paa. Man skulde gerne have Lovens Bestemmelser saaledes, at man i den havde det fornødne